

Съдъ Божий.

Въ друго едно вълнение (1689 год.), господаря са избавилъ като побѣгналъ въ Троицо-Сергиевския мѣнастиръ; часть отъ виновнитѣ мятежници послѣ са разкаяли и искали прошка. Великодушието на монарха било голѣмо и той ги простилъ. Рѣшилъ обаче да даде подъ наказание само главатаритѣ на тозъ бунтъ.

Измежду началницитѣ на туй съзаклятие били и троица единокровни братя, които били тоже подъ стража. Старата имъ майка, като са научила че скоро смъртно щѣли да ги накажатъ, рѣшила да прибѣгне до милостъта на господаря. Съ подобно намѣрение, тя причакала царя на самата черковна врата, паднжала предъ краката му и съ сълзи и ридание го молила да опрости синовецѣ ѣ; тя му казала между другитѣ, че безъ тѣхъ ще умрѣ отъ гладъ: „Кой ще ма гледа? Кой ще ми даде помощъ въ старостъта ми, милость господарю, азъ безъ тѣхъ не мога нето една минута.“

Младия монархъ я слушалъ внимателно и слѣдъ като узналъ кои сж синовецѣ ѣ, казалъ:

— „Да ги простъ азъ не мога, защото ще нарушъ справедливостъта и длъжностъта си; тѣ са забравили Бога и вѣрата си и са възстали противъ мене, законния господаръ, а слѣдователно и противъ цѣлото си отечество, спокойствието на което ми е поскъпно и отъ същия мой животъ.“

Той я осъждалъ освѣнъ туй, защо въ младостъта имъ не са е трудила да имъ вдѣхне страхъ